

a wyłącznym dystrybutorem mającym siedzibę w Belgii — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego właściwość sądów wyłącznego dystrybutora niezależnie od miejsca siedziby udzielającego prawa do sprzedaży

Sentencja

- 1) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pozwany ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie siedziby sądu, przed którym zawisł spór, stoi on na przeszkodzie stosowaniu krajowego przepisu jurysdykcyjnego takiego, jaki jest zawarty w art. 4 loi du 27 juillet 1961 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente exclusive à durée indéterminée (ustawy z dnia 27 lipca 1961 r. dotyczącej jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną na czas nieokreślony), zmienionej przez loi du 13 avril 1971 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente (ustawę z dnia 13 kwietnia 1971 r. dotyczącą jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną).
- 2) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przepis jurysdykcyjny przewidziany w tiret drugie tego przepisu w odniesieniu do sporów dotyczących umów świadczenia usług znajduje zastosowanie w przypadku powództwa, w którym powód mający siedzibę w danym państwie członkowskim powołuje się wobec pozwanego mającego siedzibę w innym państwie członkowskim na prawa wywodzące się z umowy na sprzedaż wyłączną, co wymaga, aby wiążąca strony umowa zawierała szczególne postanowienia dotyczące dystrybucji przez wyłącznego dystrybutora towarów sprzedawanych przez udzielającego prawa do sprzedaży. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy jest tak w okolicznościach zawisłego przez nim sporu.

(¹) Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Euroalliances

(Sprawa C-10/12 P) (¹)

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 — Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chin, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji — Częściowy przegląd okresowy — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Art. 3 ust. 7 — Znane czynniki — Szkoda poniesiona przez przemysł Unii — Związek przyczynowy)

(2014/C 52/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG (przedstawiciele: adwokaci A. Willems i S. De Knop)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Thomas, pełnomocnicy), Euroalliances (przedstawiciele: adwokaci J. Bourgeois, Y. van Gerven i N. McNelis)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-192/08 Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s.6)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.
- 4) Euroalliances pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Rahmanian Koushaki przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-84/12) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 — Procedury i warunki wydawania wiz jednolitych — Obowiązek wydania wize — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Zamiar opuszczenia terytorium państw członkowskich przez osobę ubiegającą się o wizę przed wygaśnięciem terminu ważności wize, o którą osoba ta występuje — Poważne wątpliwości — Swoboda uznania organów właściwych)

(2014/C 52/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Berlin — Wykładnia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243, s. 1), a w szczególności jego art. 21 ust. 1 i art. 32 ust. 1 — Procedury i warunki wydawania wiz — Prawo do uzyskania wizy przysługujące ubiegającej się o wizę osobie, która spełnia warunki wjazdu — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Swoboda uznania danych państw członkowskich

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy państwa członkowskiego mogą odmówić po rozpatrzeniu wniosku o wydanie wizy jednolitej wydania takiej wizy ubiegającej się o nią osobie tylko w przypadku, gdy można powołać się względem tej osoby na jedną z podstaw odmowy wydania wizy wymienionych w tych przepisach. Tym organom przysługuje w toku rozpatrywania tego wniosku szeroki zakres swobodnego uznania w odniesieniu do warunków stosowania tych przepisów oraz do oceny mających znaczenie okoliczności faktycznych w celu określenia, czy względem osoby ubiegającej się o wizę można powołać się na jedną z tych podstaw odmowy.
- 2) Artykuł 32 ust. 1 rozporządzenia nr 810/2009 w związku z art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, iż obowiązek wydania przez właściwe organy państwa członkowskiego wizy jednolitej jest zależny od warunku, że nie budzi poważnych wątpliwości zamiar opuszczenia przez osobę ubiegającą się o wizę terytorium państw członkowskich, zanim wygaśnie termin ważności wizy, o którą osoba ta występuje, w świetle ogólnej sytuacji państwa zamieszkania osoby ubiegającej się o wizę i uwarunkowań właściwych tej osobie, ustalonych w świetle informacji przez nią przedstawionych.
- 3) Rozporządzenie nr 810/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie przepisowi regulacji państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje, iż w razie spełnienia warunków wydania przewidzianych przez to rozporządzenie właściwym organom przysługuje uprawnienie do wydania wizy jednolitej ubiegającej się o nią osobie, przy czym nie uściśla, że mają one obowiązek wydania tej wizy, o ile taki przepis może być interpretowany w sposób zgodny z art. 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Serron — Grecja) — Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-116/12) (¹)

(Wartość celna — Towary wywożone do państwa trzeciego — Refundacje wywozowe — Uznane za nieistotne przetworzenie w państwie wywozu — Powrotny wywóz towarów na terytorium Unii Europejskiej — Określenie wartości celnej — Wartość transakcyjna)

(2014/C 52/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Serron

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Protodikeio Serron — Wykładnia art. 24, 29, 32 i 146 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wartość celna — Wartość transakcyjna — Ustalenie — Wywiezione towary, które zostały poddane obróbce lub przetworzeniu w kraju wywozu niewystarczającym do uznania ich za produkty pochodzące z kraju ostatniego przetworzenia w rozumieniu art. 24 rozporządzenia i które nie zostały objęte procedurą uszlachetniania biernego w celu powrotnego przywozu do kraju pierwotnego wywozu

Sentencja

- 1) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do określenia wartości celnej przywożonych towarów na podstawie umowy, która choć uznana została za umowę sprzedaży, okazuje się być w rzeczywistości umową obróbki lub przetworzenia. W ramach takiego określenia wartości celnej bez znaczenia jest, czy czynności obróbki lub przetworzenia spełniają przesłanki określone w art. 24 tego rozporządzenia, tak aby dane towary były uznane za pochodzące z państwa, w którym czynności te zostały dokonane.
- 2) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu wartości celnej uwzględnia się wartość refundacji